

Arrest

nr. 134 460 van 2 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Karachi. U bent een sjiitische moslim en u verklaart sinds 2004 actief te zijn geweest in de sjiitische belangenorganisatie "Legal Aid Committee". Eerst werkte u als assistent, maar vanaf 2011 werkte u er als advocaat. U was ook actief bij Tehreek-e-Nifaz-e-Fiqah-Jaffaria, een sjiitische organisatie. U bood vooral juridische hulp aan de nabestaanden van vermoorde sjiieten.

Op 13 december 2011 kreeg u een dreigbrief van de Taliban. U bent hiermee naar de politie gegaan, maar u werd er niet geholpen. Ook uw collega's kregen problemen. Op 1 januari 2012 werd Syed Askari Raza, de voorzitter van de Legal Aid Committee, dood teruggevonden en op 25 januari 2012 werd Syed Badar Munir Jafari samen met zijn zoon en zijn neef vermoord.

Toen u op 1 maart 2012 met uw bromfiets aan het rijden was, werd u tegengehouden door gewapende bebaarde mannen. U kon weggrijden, maar er werd naar u geschoten. U bleef uiteindelijk ongedeerd. Naar aanleiding van dit incident hebt u de politie gebeld, die naar uw huis is gekomen en die u zei dat ze de zaak zouden onderzoeken. Ze raadden u aan om binnen te blijven. De politie heeft uiteindelijk niets ondernomen. Nog naar aanleiding van deze beschieting belde u naar iemand van Tehreek-e-Nifaz-e-Fiqq-Jaffaria. Ook die persoon gaf u het advies om uw huis niet te verlaten. U stond nu immers op de "hitlist" van de Taliban en was een vogel voor de kat. Hij consulteerde ook hogere instanties, maar dat heeft niets opgeleverd.

De volgende dag, op 2 maart 2012, bent u naar het kantoor van Tehreek-e-Nifaz-e-Fiqq-Jaffaria gegaan, waar u het incident van de vorige dag hebt besproken. U kreeg de raad om onder te duiken. Op de terugweg naar huis – uit veiligheidsoverwegingen nam u een andere route dan bij de heenweg – werd u echter opnieuw beschoten. Terug thuis belde u opnieuw de politie op en lichtte u Tehreek-e-Nifaz-e-Fiqq-Jaffaria in.

In de nacht van 3 op 4 maart 2012 werd uw huis met stenen bekogeld, waren geweerschoten hoorbaar, werden anti-sjiitische slogans geroepen en werd uw huis beklad. U hebt dezelfde dag nog uw huis verlaten, samen met uw echtgenote K. B. Z. (O.V.6.093.439), uw zus K. R. B. (O.V.6.093.441) en uw kinderen en bent naar uw schoonouders gegaan om onder te duiken. Van daaruit bent u op 18 maart 2012 naar de luchthaven gegaan om uiteindelijk met valse paspoorten via Dubai en Athene naar België te reizen. Op 19 maart 2012 bent u in België aangekomen en dezelfde dag hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Deze aanvraag werd op 28 augustus 2012 echter onontvankelijk verklaard, omdat overeenkomstig de Dublin II-verordening het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk bleek voor de behandeling van uw asielaanvraag. Zonder België te hebben verlaten vroeg u op 21 december 2012 voor de tweede keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw visitekaartje, kopieën van uw identiteitskaart en van de identiteitskaart van uw echtgenote, een badge van de balie van Karachi, een badge van de balie van Sindh, verschillende diploma's, kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen, diploma's van uw echtgenote, een dreigbrief, een brief van Tehreek-e-Nifaz-e-Fiqq-Jaffaria, uw huwelijksakte, een krantenartikel, een tijdschrift en twee dissertaties waarin u de situatie van sjiieten in Pakistan schetst.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van religieuze problemen. U bent sjiit en bent als advocaat actief in sjiitische belangenverenigingen, waardoor u een belangrijk doelwit voor de Taliban bent. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Zo werd eerst en vooral een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld over het moment waarop u Pakistan hebt verlaten en waar u hebt verbleven na dit vertrek. In het kader van uw eerste asielaanvraag hebt u op 21 maart 2012 aanvankelijk verklaard dat u op 18 maart 2012 per vliegtuig via Dubai en Athene naar België bent gevlogen om hier op 19 maart 2012 aan te komen en hier onmiddellijk asiel aan te vragen (DVZ Verklaring, rubriek 35). De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek echter over informatie te beschikken die aantoonde dat uw vingerafdrukken gekend waren in het Verenigd Koninkrijk en dat u op het moment van uw eerste asielaanvraag in België beschikte over een visum voor het Verenigd Koninkrijk dat nog geen zes maanden was verlopen en dat uw vrouw in het bezit was van een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk. Wanneer u op 13 augustus 2012 met deze informatie werd geconfronteerd, bevestigden zowel u als uw vrouw dat jullie in oktober 2011 reeds Pakistan hadden verlaten en met jullie eigen originele Pakistaanse paspoorten met geldige visa naar het Verenigd Koninkrijk waren gereisd, waar jullie ongeveer zes maanden hadden verbleven zonder er asiel te hebben aangevraagd (Dublin – bijkomende vragen in kader van overname). Wanneer hier tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag naar werd verwezen, verklaarde u echter opnieuw dat u pas op 18 maart 2012 Pakistan had verlaten (CGVS Khan Najaf Ali p.5). De verklaring die u voor uw eerdere uitspraken gaf, kan echter niet door de beugel. U zei namelijk aanvankelijk dat u inderdaad had verklaard dat u in het Verenigd Koninkrijk was geweest, maar dat u dat had gezegd onder druk van de andere Pakistanen in het opvangcentrum (CGVS Khan Najaf Ali p.5), terwijl u even later vertelde dat u dat niet zelf had verklaard, maar dat de tolk bij de DVZ, die volgens u tegen sjiieten was, zomaar wat had neergetypt (CGVS Khan Najaf Ali p.6). Deze uitleg wordt niet aanvaard. Zo is er geen twijfel mogelijk dat u vooraleer u naar België bent gekomen in het Verenigd Koninkrijk verbleef – uw vingerafdrukken werden immers door de Britse autoriteiten herkend.

De bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag. U verklaarde immers dat de incidenten waarbij u persoonlijk betrokken was allemaal hebben plaatsgevonden in december 2011, toen hebt u een dreigbrief van de Taliban ontvangen, en in maart 2012, toen werd u beschoten en uw huis werd aangevallen (CGVS Khan Najaf Ali p.12,13). Aangezien er echter bij uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat u sinds oktober 2011 in het Verenigd Koninkrijk verbleef, kan logischerwijs geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen als zou u in december 2011 en maart 2012 in Karachi ernstige problemen hebben gehad met de Taliban, u was toen immers niet in Pakistan. Hierbij komt dat zowel u als uw vrouw op 13 augustus 2012 verklaarden geen asiel te hebben aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk (Dublin – Bijkomende vragen in kader van overname), terwijl jullie daar wel de kans toe hebben gehad, u hebt er immers zes maanden verbleven. Dit is opmerkelijk. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Dat u dit hebt nagelaten, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees ten zeerste.

Daarnaast werd een belangrijke tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U verklaarde namelijk dat u op 1 maart 2012, nadat u dus was beschoten, de politie hebt gebeld, dat zij toen zijn langsgekomen en enkele vragen hebben gesteld (CGVS Khan Najaf Ali p.13), terwijl uw echtgenote verklaarde dat de politie enkel is langsgekomen op 4 maart 2012, nadat jullie huis 's nachts was aangevallen (CGVS Khan Batool Zhra p.4). Wanneer zij met uw verklaringen werd geconfronteerd, bleef zij volhouden dat de politie enkel op 4 maart 2012 bij u thuis zijn geweest (CGVS Khan Batool Zhra p.4). Door deze inconsistenties in uw beider verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw problemen nog verder ondermijnd.

De bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat de problemen die u persoonlijk zou hebben ondervonden omwille van uw religie niet geloofwaardig zijn. Daarnaast gaf u ook aan in het algemeen vreest te zullen worden vermoord omdat u sjiit bent en omdat u een sjiitische advocaat bent. U verklaart daarbij dat er in Pakistan een genocide tegen de sjiieten plaatsvindt en dat daarbij opvallend veel sjiitische advocaten gericht worden vermoord (DVZ Verklaring MAA, rubriek 15; CGVS p. 10, 13, 15). Ter staving van deze stelling legt u twee dissertaties van uw hand neer. De beide dissertatie zijn in hoofdzaak een verzameling persartikels van diverse oorsprong waarin concrete moordaanslagen tegen sjiieten over heel Pakistan en in Karachi in het bijzonder worden gerapporteerd, vooral in de periode 2012-2013. Welnu, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat 25% van de 190 miljoen inwoners van Pakistan sjiieten zijn, dat sinds 2011 het sektarisch geweld in Pakistan is toegenomen, vooral in Quetta, Peshawar en Karachi, en dat van dit sektarisch geweld vooral sjiieten het slachtoffer werden: zo werden in 2013 in Pakistan 471 sjiieten gedood in sektarisch geweld. Voor wat betreft de intussen meer dan 21 miljoen inwoners tellende stad Karachi werden in 2013 130 sektarisch gemotiveerde terreurdaden geregistreerd, waarvan 64 gericht waren tegen sjiitische doelwitten en 57 tegen soennitische. Meestal ging het daarbij om gerichte moordaanslagen op aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties. Deze problemen moet alvast in de context van de hieronder in deze beslissing geschetste algemene veiligheidsproblemen in Pakistan worden gezien. Uit de informatie blijkt ook dat neutrale internationale bronnen in het geval van de Pakistaanse sjiieten alvast niet uitdrukken in termen van genocide. Daargelaten het tragisch gewicht van de hierboven vermelde geweldfeiten, moet alleszins worden besloten dat uw bewering dat er in Pakistan sprake zou zijn van een genocide tegen de sjiieten, en dat u bijgevolg, louter omwille van uw sjiitische geloofsgezin, aanspraak zou maken op asiel, niet kan worden gevolgd door het CGVS. Voor wat betreft uw aanname dat u, omdat u een sjiitische advocaat bent die ook actief zou zijn geweest voor het sjiitische Legal Aid Committee/Shia Lawyer's Forum, voor uw leven moet vrezen, zij erop gewezen dat de voorbeelden die u aanreikt van vermoorde of aangevallen juristen, juristen met een hoog profiel betreffen die zich actief en openlijk inzetten voor de sjiieten of wiens activiteiten werden gepercipieerd als anti-taliban of antisoennitisch, daaronder een rechter van het Sindh Hooggerechtshof (wiens aanslag werd opgeëist door een terroristische organisatie en gemotiveerd werd doordat deze rechter anti-talibanvonnissen had gevelde), een advocaat van het Sindh Hooggerechtshof, de voorzitter en andere activisten van Shia Lawyer's Forum. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u slechts een beperkte activiteit had ontplooid als advocaat: u was van 2004 tot 2011 enkel actief als assistent-advocaat, wat luidens uw eigen verklaringen inhoudt dat u in die hoedanigheid niet in contact kwam met rechters maar enkel papierwerk verrichtte. Slechts vanaf 2011 was u actief als advocaat (CGVS p. 3-4). Gezien de vaststelling hierboven dat niet geloofwaardig is dat u slechts in 2013 Pakistan zou verlaten hebben, kan de periode dat u advocaat was niet van lange duur zijn geweest. Daarenboven gaf u zelf aan dat u als advocaat geen grote zaken behandelde, dat u als advocaat verbonden was aan de 'subordinate courts,' en enkel zaken behandelde waarvan u als voorbeeld aangaf dat u iemand zou verdedigen die door de politie was opgepakt omdat hij zijn

identiteitskaart niet op zak had. Verder stond u in voor juridische vertalingen. Ook van uw beweerde betrokkenheid binnen de intussen opgeheven organisatie Legal Aid Committee gaf u aan dat deze betrokkenheid verborgen werd gehouden voor de buitenwereld (CGVS p. 4). Gegeven deze informatie kan het CGVS niet besluiten dat u louter omdat u een sjiitische advocaat bent, een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Wat de dreigbrief die u voorlegt (Document 11) betreft, moet worden aangehaald dat dit een handgeschreven document is dat door eender wie kan worden opgesteld. Aangezien de authenticiteit en herkomst van dit document niet kan worden nagegaan, is dit document niet bij machte de ongeloofwaardigheid van uw relaas in de positieve zin om te buigen. Uw visitekaartje (Document 1) en de badges van de balies van Karachi en Sindh (Documenten 4 en 5) tonen aan dat u als advocaat was geregistreerd vanaf 20 januari 2011, dit wordt dan ook niet betwist. Deze documenten leveren echter geen bijdrage aan de beoordeling van uw persoonlijke vervolgingsvrees. In de brief van Tehreek-e-Nifaz-e-Fiqah-Jaffaria (Document 12) worden uw problemen bevestigd door de auteur. U haalde echter zelf aan dat u werkzaam was voor deze organisatie, waardoor de inhoud van dit document als weinig objectief kan worden beschouwd. Bovendien dient te worden benadrukt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat eender welk document in Pakistan eenvoudigweg tegen betaling kan worden verkregen. De bewijswaarde van Pakistaanse documenten is dus hoe dan ook relatief en vermag alleszins niet op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid. Hetzelfde dient te worden gezegd over het door u voorgelegde krantenartikel waarin vermeld wordt dat u verdwenen bent nadat er twee aanslagen op u waren gepleegd (Document 14). Ook krantenartikels kunnen immers tegen betaling worden gepubliceerd, zoals ook blijkt uit de toegevoegde informatie, waardoor de inhoud van krantenartikels niet noodzakelijk voor waar kan worden aangenomen. Met name kranten die in het Urdu publiceren hebben op dit punt een slechte reputatie. In het tijdschrift (Document 15) staan artikels over de sjiitische gemeenschap, maar aangezien u daar persoonlijk niet in wordt vermeld, wijzigt dit document evenmin de vaststelling dat u uw persoonlijke vrees voor vervolging niet hebt aangetoond. In de twee dissertaties (Documenten 16 en 17) die u hebt geschreven, herhaalt u de incidenten die u tijdens de interviews op de DVZ en het CGVS hebt aangehaald, maar die, zoals hierboven werd beargumenteerd, ongeloofwaardig werden bevonden. Verder hebt u het vooral over de algemene situatie van sjiieten in Pakistan, waaraan hierboven reeds een inschatting is gegeven.

Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, uw diploma's, de diploma's van uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die door mij niet worden betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan

en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert schendingen aan van artikel 57/7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal van 11 juli 2003 evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel, en tenslotte van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift uittreksels uit het Procedurehandboek van het UNHCR en uit een nota van het UNHCR over de bewijslast in asieltaken, een "Brief van de voorzitter van de balie van Sindh" en een "Medisch attest van het Shamsi Hospital in Karachi", en tenslotte een serie artikelen uit de media betreffende aanslagen op sjiiitische advocaten in Pakistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekers asielaanvraag berust op de problemen die hij ondervond zou hebben tussen 13 december 2011 en 4 maart 2012. In die periode zou hij herhaaldelijk bedreigd zijn geweest door de Taliban die hem viseren wegens zijn werkzaamheden als sjiiitisch advocaat en zijn inzet voor de sjiiitische organisaties "Legal Aid Committee" en "Tehreek-e-Nifaz-e-Fiqah-Jaffaria". Verzoeker zou volgens zijn verklaringen uit vrees voor de Taliban zijn land van herkomst hebben ontvlucht op 18 maart 2012 om de volgende dag in België aan te komen en er asiel aan te vragen.

Uit het administratief dossier (dossier eerste asielaanvraag, stuk "Dublin - Bijkomende vragen in kader van overname", d.d. 13 augustus 2012) is evenwel gebleken dat verzoeker (zowel als zijn echtgenote) - weliswaar slechts na confrontatie met de vaststelling dat zij reeds gekend waren in het Verenigd Koninkrijk - zelf verklaard heeft dat hij Pakistan reeds had verlaten in oktober 2011 met zijn eigen paspoort en met een visum voor het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker verklaarde van oktober 2011 tot aan zijn vertrek naar België onafgebroken in het Verenigd Koninkrijk, meer bepaald in Londen en Newcastle, te hebben verbleven. Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 26quater) blijkt dat verzoekers overgingen tot het afleggen van bovenstaande verklaringen nadat zij werden geconfronteerd met de informatie van het 'UK Home Office' dat hun vingerafdrukken door hen werden herkend en gelinkt aan een visum voor het Verenigd Koninkrijk dat op het ogenblik van de asielaanvraag nog geen zes maanden was verstreken.

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in het asielaanvraag dat hij bij zijn tweede asielaanvraag liet optekenen, en luidens hetwelk hij slechts op 18 maart 2012 voor het eerst zijn land van herkomst zou hebben verlaten. Verzoeker betoogt dat "het commissariaat-generaal op geen enkel moment een bewijs kon voorleggen dat hij tussen december 2011 en maart 2012 wel degelijk in het Verenigd Koninkrijk verbleef". Verzoeker meent dat "het louter aanwezig zijn van verzoekers vingerafdrukken bij de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk" op geen enkele manier bewijst dat hij zich toen niet in Pakistan bevond. Verzoeker legt dienaangaande twee nieuwe stukken neer die moeten bewijzen dat verzoekers tussen december 2011 en maart 2012 wel degelijk in Pakistan aanwezig waren, namelijk een "brief van de voorzitter van de balie van Sindh" van 18 juli 2014 evenals een niet gedateerd "medisch attest met officiële stempel van het Shamsi Hospital in Karachi".

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers beweerde verblijf in Pakistan in de periode tussen december 2011 en maart 2012 werd vastgesteld niet enkel op basis de vingerafdrukken van verzoekers bij de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, doch ook en vooral op basis van hun eigen verklaringen. Meer bepaald verklaarden zowel verzoeker als zijn echtgenote uit eigen beweging - weliswaar na confrontatie met de informatie van het Verenigd Koninkrijk - dat zij met hun eigen paspoort en een geldig visum naar het Verenigd Koninkrijk reisden waar zij onafgebroken in Londen en New Castle verbleven in de periode van oktober 2011 tot aan hun vertrek naar België in maart 2012 en dit zonder er een asielaanvraag in te dienen.

Dat verzoekers nu naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag op hun eigen verklaringen terugkomen kan geenszins overtuigen. Dit geldt des te meer nu verzoeker beweert dat het zogenaamde verblijf in het Verenigd Koninkrijk in hun verklaringen is geslopen door toedoen van de tolk die 'tegen de sjiiten was en zomaar wat typte' terwijl hij zelf nooit dergelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Een dergelijke uitleg is onaanvaardbaar en volstrekt ongeloofwaardig. De documenten die verzoekers bij het verzoekschrift neerleggen vermogen hieraan geen afbreuk te doen doch wel in tegendeel bevestigen het bedrieglijk karakter van hun asielaanvraag. De verklaring van de voorzitter van de balie van Sindh is opgesteld in een dermate schabouwelijk Engels dat deze vaststelling alleen al het stuk ontdoet van iedere bewijswaarde. De niet-gedateerde verklaring van het hospitaal is een louter handgeschreven boodschap die door eender wie kan worden opgesteld. Ten overvloede blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Pakistan: corruptie en documentfraude, d.d. 9 maart 2012) dat in Pakistan vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn, waardoor Pakistaanse documenten op zich al slechts een zeer relatieve bewijswaarde bezitten.

Met betrekking tot het asielrelaas van verzoekers kan voorts worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde bedreigingen door hem gesitueerd worden in de periode dat hij in het Verenigd Koninkrijk verbleef. Dienvolgens kan aan deze bedreigingen die de kern van het asielrelaas uitmaken en de rechtstreekse aanleiding van het vertrek vormen dan ook niet het minste geloof worden gehecht. Bijgevolg kan al evenmin aan de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van de bedreigingen van de taliban enige bewijswaarde worden gehecht; zij benadrukken nogmaals het bedrieglijke karakter van de asielaanvraag.

Waar verzoekers verwijzen naar de situatie van de sjiitische minderheid in het algemeen en de sjiitische advocaten in het bijzonder die in Karachi een kwetsbare doelgroep uitmaken kan het volgende gesteld worden. Vooreerst hebben verzoekers tijdens hun zes maand durende verblijf in het Verenigd Koninkrijk op geen enkel ogenblik ook maar enige poging ondernomen om er internationale bescherming aan te vragen. De vaststelling dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk, hoewel hij hiertoe wel de kans had is weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Temeer nu uit zijn huidige verklaringen blijkt dat verzoeker reeds voor zijn komst naar het Verenigd Koninkrijk problemen kende in Pakistan. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het feit dat verzoeker na een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk naar België reisde en pas hier een asielaanvraag indiende terwijl hij hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

De Raad stelt tevens vast dat bovendien ook kan getwijfeld worden aan het feit of verzoeker, zoals hij beweert, een diploma in de rechten behaalde en effectief gedurende enige tijd aan de balie van Karachi/Sindh verbonden was. Verzoeker legde immers tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de door hem gevolgde opleidingen en behaalde diploma's. Verzoeker verklaarde bij zijn eerste asielaanvraag dat hij het diploma Bachelor in de rechten behaalde terwijl hij bij zijn tweede asielaanvraag op de vraag naar opleidingen en diploma's verklaarde dat hij enkel een diploma 'master in de Internationale Relaties' behaalde en eveneens een opleiding in Europese studies volgde die hij niet heeft afgewerkt (gehoorverslag, 4 juni 2013, 3). Van deze laatste twee opleidingen legt verzoeker stukken neer; van het diploma 'bachelor in de rechten' zoals verklaard tijdens de eerste asielaanvraag maar waarvan geen sprake meer bij de tweede asielaanvraag legt hij geen begin van bewijs neer. De bewijswaarde van de twee badges van de balie van Sindh en Karachi is dan ook in het licht van het voorgaande in samenhang met gegeven van de veelvuldige valse en vervalste documenten in Pakistan bijzonder relatief.

Hoe dan ook, de talrijke documenten die verzoeker neerlegt met betrekking tot de sjiitische advocaten in Pakistan in het algemeen en in Karachi in het bijzonder doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Nog daargelaten de vaststelling dat er ernstige twijfels zijn met betrekking tot verzoekers beweerde hoedanigheid van advocaat heeft verzoeker immers

op geen enkel ogenblik kunnen aantonen dat hij persoonlijk bedreigd geweest is door de taliban. Bovendien kan worden besloten dat door te volharden in zijn leugenachtige verklaringen met betrekking tot een eerder verzwegen verblijf in het Verenigd Koninkrijk verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken en om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Pakistan, aantoot. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER